

KOLLERETT, källera'tt, m. 3. (fr. *Collette*) Fruntimmers halskrås.

KOLLETT, källä'tt, m. 3. (fr. *Collet*) 1) Halskrage. — 2) Ridjacka.

KOLLI, se *Colli*.

KOLLISION, källischón, f. 3. 1) Sammanstötning; tvist, strid. — 2) Tvenne krafters verkan emot hvarandra. — 3) Säges, då tvenne eller flera personer inlåta sig i samma företag, så att de hindra, skada hvarandra. *Råka i k.* — 4) (mor. fil.) *Pligters k.*, strid emellan pligter.

KOLJÉ, källjé, m. 3. (fr. *Collier*) Halskedja.

KOLLRA, v. n. 1. (fam. af *Koller*) Prata eller begå galenskap. — *Kollrande*, n. 4.

KOLLRIG, a. 2. 1) (om hästar) Som har kollern. — 2) (fig. fam.) Icke rätt klok, sinnessvag. — *Syn.* Se *Vansinnig*. — *Kollrighet*, f. 3. — *Kollrigt*, adv.

KOLLUSION, källuschón, f. 3. Hemligt förstånd.

KOLLÄST, källä'sst, m. 3. En läst (12 tunnor) kol.

KOLMILA, f. 1. Upprest hög af kolved, hvaruti kolning verkställes, under betäckning af jord och kolstybb.

KOLMULE, källmüle, m. 2. pl. — *mular*. En mjukfenig benfisk, af 2 fots längd, med svart nos och mun. *Gadus carbonarius*. Kallas äfven Svartsej.

KOLMÅTT, n. 5. Det kärl eller stång, hvarmed kolskrindor justeras och prövas till deras innehåll.

KOLMÄTARE, m. 5. Edsvuren tjensteman, som mäter och kröner kolskrindor och de målkärl, hvilka vid mätning af kol användas.

KOLMÖRK, källmörk, a. 2. Alldeles mörk. *K-a skogen*.

KOLNA, källna, v. n. 1. Säges om eld, då den slocknar, så att bränderna ligga svarta och rökande. *Elden k-r på spiseln.* — 2) (fig.) Afminskas, aftaga, släckas. *Vänskapen har k-t emellan dem.* — *Kolnande*, n. 4.

KOLNING, f. 2. Kolbränning. *Ved till k.*

KOLNINGSGILL, a. 1. Duglig till kolning.

K. ved.

KOLOFONIUM, --ónium, n. sing. (grek. *Kolophonía*) Stråkharts. Benämndt efter staden Kolophon i Mindre Asien.

KOLON, kóllann, n. sing. (gram.; grek. ord) Skiljetecken (?), som utmärker en större afdelning af en mening, och isynnerhet alltid nyttjas, då en persons ord anföras.

KOLONI, --ní, f. 3. (lat. *Colonia*) Nybygge. [Co —.]

KOLONIAL, ---ál, a. 2. Som angår, tillhör, kommit ifrån en koloni. Brukas i åtskilliga sammansättningar, såsom: *Kolonialvaror*, m. fl. [Co —.]

KOLONIALHANDEL, ---álhand'n, m. sing. Handel med kolonialvaror.

KOLONISERA, v. a. 1. Anlägga nybygge i ett land; bebygga. — *Koloniserande*, n. 4. o. *Kolonisering*, f. 2. [Co —.]

KOLONIST, --í'sst, m. 3. Nybyggare. [Co —.]

KOLONN, källánn, m. 3. (fr. *Colonne*, af lat. *Columna*) 1) Pelare. — 2) (krigsv.) Trupp, uppställd med liten front, men mycket djup. [Co —.]

KOLONNAD, källánnád, m. 3. (fr. *Colonnade*) Pelargång med dubbla rader.

KOLOQVINT, --í'unt, m. 3. Apoteksväxt i Orienten, isynnerhet i trakten af Döda Hafvet;

frukten, liknande ett äple, innehåller ett häftigt laxermedel. *Cucumis Colocynthis*. Kallas äfven Sodomsäple.

KOLOQVINTPILLER, n. 3. pl. (med.) Laxerpiller, tillredda af mergen i koloqvintens frukt.

KOLORATUR, ---úr, f. 3. Hastig och svår löpning i sång. [Co —.]

KOLORERA, v. a. 1. Belägga med färg. Brukas mest i part. pass. *K-de kopparstick*. — *Kolorerande*, n. 4. o. *Kolorering*, f. 2. [Co —.]

KOLORIT, --í't, m. 3. 1) (mål.) Färgblandning; verkan af färgblandningen i en målning. — 2) (fig.) Stilen hos en författare, i afseende på retoriska prydnader. [Co —.]

KOLORUM, kolórum, n. sing. (fam.) Larm, oväsen. — *Syn.* Se *Oväsen*.

KOLOS, källós, n. sing. Det qvåfvande os, som uppkommer af brännkol. *Taga lifvet af sig genom k.*

KOLOSS, källá'ss, m. 3. (grek. *Kolossós*) 1) Jättestad, jättebild. *K-en på Rhodos*. — 2) (fig.) Menniska med jättelik gestalt. [Co —.]

KOLOSSAL, källássál, a. 2. 1) Jättestor. — 2) (estet.) Som öfverstiger sin arts typ, men icke vår föreställning om det sinliga.

KOLOXID, källäck'síd, m. 3. (kem.) Kolets lägsta syrsättningsgrad.

KOLPÁNNA, källpánna, f. 1. Kärl af metall, som begagnas att, sedan glödande kol blifvit deruti lagda, hålla varm, uppvärma eller koka mat eller drick, som deröfver ställes.

KOLPORTERA, källpórr'tera, v. a. 1. I hus och på gator kringbära varor till försäljning. — *Kolporterande*, n. 4. o. *Kolportering*, f. 2.

KOLPORTÖR, källpórr'tör, m. 3. (fr. *Colporteur*) 1) Kringvandrande småkrämare. — 2) En, som går omkring och bjuder ut böcker. [Co —.]

KOLPULVER, källpúllv'r, n. sing. Pulveriseradt kol.

KOLRAKA, f. 1. Ett slags redskap, som begagnas att raka kol med.

KOLRYSS, m. 2. Ett slags körrredskap, bestående af en lång och djup, af vidjor hopflätad korg, hvaruti kol forslas. Jfr. *Ryss*.

KOLSÄNDSTEN, källsánn'dstén, m. sing. En grå, vanligen småkornig stenart, bestående hufvudsakligen af kvartskorn, sammanbundna af ett lerigt bindemedel.

KOLSKIFFER, m. sing. (mineral.) En hårdnad, grå lera, som innehåller jordbeck och kol, och har skiffrig textur.

KOLSKRIFVARE, m. 3. Skrifvare vid bruk eller masugn, som tar emot, lemnar ut och för räkning öfver kol, m. m.

KOLSKRINDA, f. 1. Se *Kolryss*.

KOLSKYFFEL, m. 2. pl. — *skufflar*. Liten skyffel af jern, hvarmed kol uppskyfflas i en kaketugn.

KOLSTIG, m. 2. En stig (18 tunnor) kol.

KOLSTYBB, m. sing. ell. **KOLSTYBBE**, n. sing. Söndersmulade kol.

KOLSTÄNDARE, m. 5. Trattlik redskap af förtennt järnbeck, hvari brännvin får stå att suga sig igenom på botten liggande pulveriseradt kol, för att derigenom renas.

KOLSVÄRT, källsvárrt, a. 1. Svart som kol.

KOLSYRA, f. 1. (kem.) Kolets högsta syrsättningsgrad. Bibehåller sig alltid i gasform. Kallas derföre äfven *Kolsyregas*.